

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 79.

Tiende Session.

36te Møde.

Onsdagen den 2den Decbr.

(Fortsat)

Ordføreren (fortsat): Det Første indeholder en Urimelighed, eftersom der ifølge Grundloven mangler enhver Betryggelse med Hensyn til Rigsdagens confessionelle Charakter; det Andet vilde være at dømme Kirken paa samme Tid, som der arbeides paa Udvikling af Forholdene i andre Retninger — til en Stillestaaen, der maatte blive til Fordærvelse for Kirken og vilde give de andre Confessioner og Sectar, som ere i utrættelig Bevægelse, en afgjort Overlegenhed. Det, hvorom det gjælder, er altsaa at bringe Kirken ud af den nærværende Stilling, som overfor Rigsdagen ligger af en indre Modsigelse, overfor andre Bekjendelser medfører en stor Bærgeløshed. Saaledes var den ærede Landstingsmands Stilling dengang til Sagen. Naar man dermed sammenholder den Stilling, der ligger til Grund for den Dagsorden, der nu er fremlagt, vil man see en meget stor Forandring. Herpaa skal jeg dog ikke videre indlade mig, da den ærede Landstingsmand selv har angivet formeentlige Grunde til den forandrede Stilling. Men jeg skal dog ikke her tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig, at hvad den ærede Landstingsmand mod Slutningen af sit Foredrag overmaade stærkt fremhævede om Consequents og Inconsequents ikke var heldigt anbragt netop i denne Forbindelse. Det forekommer mig, at den meget stærke Paamindeelse til Thinget vilde idetmindste i enhver anden Forbindelse have gjort et større Indtryk, end det nu kan

være Tilfældet. Det forekommer mig, at den ærede Landstingsmand i disse Ytringer stillede sig altfor bestemt i alle Thingets Medlemmers Sted. Det er vitterligt, at han nu anseer det for ubetimeligt at arbejde paa en Kirkeforfatnings Tilveiebringelse; men jeg veed ikke, med hvilken Ret han ligesom underkjød Thingets øvrige Medlemmer den selvsamme Betragtningmaade, og derved blev bragt til disse stærke Udtalelser om Usandhed i Forhandlingerne, om Usandhed i Afstemningen, om Pligtbrud o. s. v. Naturligviis vil Ingen kunne stemme for det foreliggende Forslag uden at finde sig overbevist om, at Forslaget, dersom det blev til Lov, vilde være Kirken til Baaide; men man kan meget vel uden nogen Inconsequents stemme for samme, om man endog saa frygter, at Forslaget ikke vil kunne stride sin Vej gennem begge Thing til Ende.

Der er nu ganske vist ikke Grund til at ønske en Sag til Lykke, naar det vederfares den, at en af de Mænd, som hørte til dens stærkeste Forkæmpere, saalænge det gjaldt om at føre Beviset for dens Retmæssighed og Nødvendighed, nu stiller sig saaledes til Sagen, at han stræber at træde den i Veien, at hindre dens Gang. Man skal, siger jeg, ikke ønske en Sag til Lykke, naar Saadant times den; thi den Tanke opstaaer meget naturligt hos Udenforstaaende, at formodentlig den hele Situation er bleven en ganske anden, at der altsaa ikke længere kan være Tale om „bydende Nødvendighed“, at de „opfordrende og udfordrende Forhold“, som dengang bleve paaberaabte, ikke længere findes, at Folkekirken ikke længere er stillet imellem det bedrøvelige Alternativ, som dengang blev gjort gjældende,